

Sygn. akt V KO 77/15

POSTANOWIENIE

Dnia 19 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski

w sprawie **T. B.**

po rozpoznaniu wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Okręgowego w L. z dnia 5 lutego 2015 r., utrzymanym w mocy postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 16 marca 2015 r., w przedmiocie uchylecia zezwolenia na odbywanie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w O., postanowieniem z dnia 19 września 2014 r., udzielił T. B. zezwolenia na odbywanie w systemie dozoru elektronicznego kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego [...]. Wobec powtarzających się naruszeń rygorów obowiązujących w tym systemie – Sąd Okręgowy w L. postanowieniem z dnia 5 lutego 2015 r., utrzymanym w mocy postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 16 marca 2015 r., uchylił wobec skazanego T. B. zezwolenie o jakim wyżej mowa, zaliczył na poczet kary okres jej odbywania w systemie dozoru elektronicznego od dnia 20 września 2014 r. do dnia 13 stycznia 2015 r., zarządził usunięcie nadajnika i polecił doprowadzenie skazanego do zakładu karnego.

Pismem z dnia 3 listopada 2015 r. skazany T. B. wystąpił do Sądu Najwyższego z osobistym wnioskiem o wznowienie postępowania dotyczącego uchylecia zezwolenia na odbywanie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Jak już kilkakrotnie podkreślano w orzecznictwie Sądu Najwyższego dotyczącym nowego kształtu przepisu art. 545 § 3 k.p.k., instytucja wznowienia postępowania należy do kręgu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie (por. postanowienie z dnia 25 września 2015 r. II KO 49/15, z dnia 20 października 2015 r. III KO 112/15, z dnia 9 grudnia 2015 r. IV KO 90/15). Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. Należy zatem, przynajmniej w sposób ogólny, ale jednoznaczny, określić przesłankę, która – przynajmniej w przekonaniu wnioskodawcy – ma uzasadniać rozpoczęcie procedury związanej z nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Odnotować trzeba przy tym, że w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1247) od dnia 1 lipca 2015 r. powstał obowiązek dokonywania kontroli wniosku o wznowienie postępowania – z punktu widzenia jego ewentualnej oczywistej bezzasadności, tj. braku jakiegokolwiek powiązania z ustawowymi podstawami tej instytucji. W ramach tego sprawdzenia, przewidzianego w art. 545 § 3 k.p.k. nie dochodzi ani do merytorycznego rozpoznania wniosku, ani do jego badania pod kątem innych ustawowych przesłanek wznowienia, ale jedynie do zbadania, czy podnoszone przez autora wniosku zagadnienia w ogóle mieszczą się w ustawowych ramach tej instytucji. Dopiero po tej kontroli i ustaleniu, że wywody zawarte we wniosku znajdują oparcie w obowiązujących przepisach, treści rozstrzygnięć procesowych lub realnie istniejących faktach, następuje podjęcie czynności procesowych związanych z merytorycznym rozpoznaniem wniosku. Natomiast stwierdzenie już na etapie wstępnej kontroli, że wniosek o wznowienie postępowania takich cech nie posiada, prowadzi do uznania go za oczywiście bezzasadny, co w konsekwencji

obliguje do wydania postanowienia o odmowie jego przyjęcia. Ustawodawca stanął na stanowisku, że nie ma potrzeby podejmowania dalszych czynności procesowych związanych z wnioskiem, który w stopniu oczywistym nie może doprowadzić do wzruszenia rozstrzygnięcia będącego jego przedmiotem.

Taka właśnie sytuacja zaistniała w przedmiotowej sprawie dotyczącej skazanego T. B. Istotą jego wniosku była kwestia określenia ram czasowych okresu kary pozbawienia wolności odbytej przez niego w ramach dozoru elektronicznego zaliczonego w postanowieniu Sądu Okręgowego w L. z dnia 5 lutego 2015 r., na poczet kary pozbawienia wolności orzeczonej w tej sprawie. Jak bowiem wynika z treści wniosku, jego autor domagał się korzystniejszego obliczenia tego okresu, objęcia tym zaliczeniem czasu oczekiwania na umieszczenie w zakładzie karnym, a także rzeczywistego pozbawienia wolności w policyjnej izbie zatrzymań w sprawie Prokuratury Rejonowej [...]. Zauważyć trzeba przy tym, że problematyka związana z zaliczeniem tych okresów nie była podnoszona w zwykłych środkach odwoławczych wniesionych od postanowienia Sądu Okręgowego w L. z dnia 5 lutego 2015 r.

Niezależnie jednak od powyższego stwierdzić należy, że w sposób oczywisty zagadnienia związane z samym obliczaniem okresów kar odbytych i pozostających do odbycia, nie mieszczą się w ustawowym kręgu podstaw wznowienia postępowania. Ewentualne korygowanie rozstrzygnięć w tym zakresie następuje bowiem w drodze stosowania rozwiązań przewidzianych w prawie karnym wykonawczym (por. np. art. 80b k.k.w., art. 24 k.k.w.).

Mając to wszystko na uwadze, Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.

kc